

ГЕОРГИ К. КИРИЛОВ

СИНЕ МОЙ, СИНЕ МОЙ

Част 0 от „Капитан Мартин“

chitanka.info

Първото нещо бе, че ние не можехме да повярваме.

Стояхме тримата пред своя кораб и се вирахме в съвършено непознатите лица на хората, дошли да ни посрещнат. От умора очите ни се затваряха, но когато се опитвахме с огромно напрежение да ги държим отворени, отново забелязвахме чудатите дрехи на своите посрещачи — те ни се струваха като на рисунки от бъдещето, които сме гледали някога като деца или по-късно. И езикът им ни се виждаше съвсем друг — бе същият, на който се разбирахме и ние, но не бе трудно да се улови и разликата в произношенията на някои думи или съчетания. Само земното слънце грееше по стария начин от дълбокото синьо небе, а в далечината над планините се тълпяха бели купести облаци.

Как ми се искаше да поседя спокойно и да ги погледам, отпочивайки си.

Ала обръчът на посрещачите неусетно ни обграждаше все поплътено.

— Да не сме сбъркали? — възкликнах. — Да не би да сме кацнали не там, където трябва?

Капитан Мартин високо попита:

— Коя година е сега?

Към нас се приближи едър мъж. Той ни протегна силните си ръце и се засмя:

— Най-последно!

— Но няма ли да ни кажете, коя година е сега на Земята? — пак настоя Капитан Мартин.

— Завръщате се след седемдесетгодишно отсъствие — обясни ни едрият мъж, продължавайки да се усмихва така, сякаш пристигахме от разходка до близката гора.

— Седемдесетгодишно отсъствие!?

С Капитан Мартин се погледнахме един друг — не изглеждахме на по-възрастни от четирийсетгодишни.

— Искате да кажете, че вече сме столетници?

Стори ми се, че въздухът не ми достигна да дишам. Направих с ръка жест към шията си и отворих уста като риба.

— И да! И не! — усмивката не се отделяше от устните на едрият мъж. — Столетници според нашите земни понятия за времето. И не — според понятието космическо време.

— Всичко това ни е известно — с досада каза Капитан Мартин.
— Макар да ни се струва съвсем, съвсем, съвсем, съвсем невероятно... Но вие защо ни гледате така? Сякаш за пръв път виждате хора, които се завръщат от там.

Продължавайки да се смее, мъжът в карираната риза повдигна рамене.

Пред мене се изправи светлокоса девойка и напъха в лицето ми микрофона на портативната си радиостанция:

— Ще позволите ли да ви задам един въпрос?

В същия миг като по даден сигнал защракаха фотоапарати, зажукаха като оси кинокамери, пронизаха ни с досадните си очи телевизионните камери.

Не бях дал съгласието си още, а девойката изстреля въпроса:

— Кого оставихте на Земята преди да излетите?

Погледнах я недоумяващо и отдръпнах лице. Тя повтори въпроса си, тогава аз грубо ѝ обърнах гръб.

— Радвате ли се, задето се намирате отново на Земята, при нас?
— долетя друг въпрос.

— На коя планета прекарахте толкова дълго време?

— По какъв начин попаднахте там?

— Този кораб от къде го получихте?

— Как изглеждат тамошните жители?

— На какъв език се разбирахте!

— С кои други извънземни цивилизации се срещнахте?

Въпросите валяха един след друг като проливен дъжд.

И Капитан Мартин отказа да отговаря — махна с ръка, присядайки на стълбичката, по която слязохме от кораба. Отпуснах се до него, избърсах потта от челото си. Стори ми се, че долепя ли глава върху рамото на Капитана или някъде другаде, мигновено ще заспя.

Тогава на помощ ни се притече роботът:

— Оставете ги да дойдат първо на себе си!

В същата секунда настана необикновена тишина. Испитах нежност към нашия ВН1А като към брат.

— Хайде! — каза той.

И тръгна пред нас. Множеството се раздели на две и ние един след друг преминахме през учудения шпалир.

Когато приближавахме края на ракетодрома, пред нас се изпречи строен старец с дълга коса, облечен елегантно.

— Извинете — каза той смутено. — Трябва да дойдете с мене!... Не, не се плашете, аз може би ще съм единствения човек през този ден на Земята, който не ще ви задава никакви въпроси.

Недалече стоеше бяла кола и той ни покани:

— В къщи ви чака обед, пригответни са уютни стаи за почивка.

Подчинихме му се.

— Аз ви очаквах цял живот — продължи старецът, когато се качвахме в колата.

Капитан Мартин кимна към тълпата на ракетодрома:

— Какво искаха от нас?

— Може би през седемдесетте години, докато сте отсъствували от Земята, сте забравили за някои тукашни думи? Забравили сте думата сензация?

Капитанът поклати глава:

— Да! Да!

Понятията, за които ни спомена старецът, наистина достигнаха до нас като спомени от някакви далечни-далечни векове.

Вечерта, когато Капитан Мартин отпътува за своя град, ние със стареца седнахме на терасата пред малкия му дом. Загледан към осеяното със звезди небе, той каза:

— Не губех нито ден надежда, че ще се завърнете! Макар всички да твърдяха обратното.

— То е навярно някаква случайност! Или просто на нас ни провървя. Дяволски много ни провървя, старче!

Очите ми пак се срещнаха с неговите. И аз пак се опитах да открия нещо в тях. Какво точно, не разбирах все още. Те като че ли ми напомняха някаква история, изтрила се отдавна от спомените ми; или ми говореха за нещо, което не съм срещал никога досега през живота си.

По едно време се усмихнах:

— Преди седемдесет години, както ни казаха... Преди да излетим за планетата Е-444, моята жена ме помоли: „Оставяй винаги по едно малко прозорче!...“

— Вашата жена? — старецът произнесе това с глух глас, прегърби се и се натъжи.

— „Оставяй винаги по едно малко прозорче! — молеше ме тя. — По едно малко прозорче за надеждата!“ Сега разбирам, колко проникателна е била! А очаквахме да ни се роди и дете. Тя много настояваше то да бъде син.

— И други хора искаха да ви видят — продължи старецът, като ме гледаше с мълчаливо преклонение. — Но те не доживяха. Ала изглежда и аз както вас, съм имал късмет, и на мене, както на вас, страшно много ми е провървяло... Сега съм щастлив! Нищо, че ме гледате такъв помръкнал и объркан. Щастлив съм, не защото ми провървя в чакането!... Тези, които не успяха да дочакат, също биха били щастливи, узнаят ли един ден за нашата среща... Някои от тях просто се бяха отчаяли, че може да се обадите от някъде. То е било навярно от старостта. Старостта прави много с хората, тя убива духа им. Аз успях да спася своя дух от ръцете ѝ. „Та кой загубил се из вселената, се е върнал досега?“ — казваха ми често. Все пак някакъв страшен инстинкт ме караше да вярвам, поддържаше търпеливото ми очакване! Да, аз се чувствавах длъжен...

Той се задъхна, отпочина си малко и обърна уморените си очи към мене:

— Но вие разбирате ли, вече не вярвам, че съм дочакал... до тази сутрин, до преди да науча от телевизионната програма за приземяването ви, вярвах... А ето — той изведнъж ми заговори на ти, — ето сега, когато ти си тук, вече не вярвам.

Той се спусна и грабна ръката ми започна да я целува като дете, което иска прошка от своя баща.

Смутено се отдръпнах:

— Съвземи се, старче?

Тогава старецът се изправи, застана пред мене мъжествено, погледна ме право в очите и устните му едва чуто отрониха:

— Татко!...

Но тъй като през нашия дълъг полет бях свикнал на какви ли не невероятности, вече нищо на света не можеше да ме смуги или обърка.

Публикувано във вестник „Септемврийче“, брой 35/1972 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.